

Danielin kirja – numero kaksikymmentä

Daniel ja Ilmestyskirja: Valtakuntien nousun ja lankeemuksen profeettallisen kudelman paljastaminen

Jeff Pippenger

2023-12-15

Sisar White tuo usein esiin, että ne profeettalliset opetukset, jotka on tarpeen ymmärtää, kuvataan valtakuntien nousun ja kukistumisen kautta.

”Danielin ja Ilmestyskirjan kirjoissa selvästi esitetystä kansakuntien noususta ja tuhosta meidän on opittava, kuinka arvoton on pelkkä ulkonainen ja maallinen loisto. Babylon on kaikessa voimassaan ja loistossaan, jonka kaltaista maailmamme ei sittemmin ole nähnyt — voima ja loisto, jotka tuon ajan ihmisistä näyttivät niin vakailta ja pysyviltä — kuinka täydellisesti se onkaan kadonnut! Niin kuin ’ruohon kukka’ se on kuihtunut. Jaak. 1:10. Samoin hävisi Meedo-Persian valtakunta sekä Kreikan ja Rooman valtakunnat. Ja samoin häviää kaikki se, jonka perustuksena ei ole Jumala. Vain se, mikä liittyy Hänen tarkoitukseensa ja ilmaisee Hänen luonnettaan, voi kestää. Hänen periaatteensa ovat ainoat pysyvät asiat, jotka maailmamme tuntee.” Profeetat ja kuninkaat, 548.

Danielin ja Ilmestyskirjan kirjoissa esitettyjen valtakuntien ”nousu ja kukistuminen” ovat profetian tutkimisen oikean lähestymistavan keskipiste. Babylonin kukistumista esikuvallistaa Nimrodin Baabelin kukistuminen 1. Mooseksen kirjan yhdestoista luvussa. Sitten Danielin kirjan viidennessä luvussa Babylon kukistuu jälleen. Paaviuden historia sen valtaan noususta vuonna 538 ja sitä seuranneesta kukistumisesta vuonna 1798 esikuvallistaa myös Babylonin lopullista kukistumista, sillä paavillinen valta on profeettallisesti hengellinen Babylon. Paavius kukistui vuonna 1798, ja Ilmestyskirjan kahdeksastoista luku hahmottelee sen lopullisen kukistumisen. Danielin kirjan yhdennessätoista luvussa, jakeessa neljäkymmentäviisi, paavius, jota siinä edustaa pohjoisen kuningas, tulee loppuunsa ilman auttajaa. Tämä tapahtuu koetusajan päättyessä, sillä yhdennessätoista luvun jae neljäkymmentäviisi ja kahdennessätoista luvun jae yksi kuvaavat samaa historiaa.

Ja hän pystyttää palatsinsa teltat merien väliin, ihanaan pyhään vuoreen; mutta hän tulee loppuunsa, eikä kukaan auta häntä. Ja siihen aikaan nousee Miikael, se suuri ruhtinas, joka seisoo sinun kansasi lasten suojana; ja on oleva ahdistuksen aika, jollaista ei ole ollut siitä asti, kun kansoja on ollut, siihen samaan aikaan saakka; ja siihen aikaan sinun kansasi pelastuu, jokainen, joka havaitaan kirjaan kirjoitetuksi. Daniel 11:45, 12:1.

Toisen enkelin sanoma rakentuu sille tosiasialle, että Babylon on kukistunut kahdesti. Kirjaimellinen Babylon, jota Nimrod ja Belsassar edustavat, kukistui kahdesti, ja hengellinen Babylon kukistui vuonna 1798 ja tekee niin jälleen, kun ihmisen koetus aika päättyy.

Ja toinen enkeli seurasi sanoen: ”Kukistunut, kukistunut on Babylon, tuo suuri kaupunki, koska se on juottanut kaikille kansoille haureutensa vihan viiniä.” Ilmestys 14:8.

Babylonin kukistumisen toistuminen toisessa enkelissä tarjoaa profeettallisen perustan sille, että Raamatussa esiintyvien sanojen ja ilmausten kahdentuminen tunnistetaan toisen enkelin sanoman ja Keskiyön huudon yhdistettyjen sanomien vertauskuvaksi. Se myös vahvistaa sen periaatteen, jonka sisar White on esittänyt, että profetian tutkimisen tulee perustua Danielin ja Ilmestyskirjan kirjoissa kuvattujen valtakuntien nousuun ja kukistumiseen. Se havainnollistaa käsitettä, että Babylonin kukistumisen ymmärtämiseksi profetian tutkijan tulee koota yhteen kaikki Babylonin kukistumiset, ”rivi rivin päälle”, vahvistaakseen Babylonin lopullista kukistumista koskevan oikean profeettallisen sanoman.

Babylonin lankeaminen kahdesti toisen enkelin sanomassa perustuu profeettalliseen sääntöön, jonka mukaan totuus vahvistetaan kahden todistajan todistuksella. Babylonin lankeemuksen kaksinkertaistuminen sanoman sisällä edustaa sitä profeettallista menetelmää, joka Raamatussa tunnistetaan myöhäissateeksi. Tuo pyhä menetelmä, joka on myöhäissade, on eri profetian linjojen yhdistämisen sovellutus ”rivi rivin päälle”. Kun profetian tutkija käyttää sitä, menetelmä vahvistaa myöhäissateen ”sanoman”. Myöhäissateen sanoma, joka vahvistetaan tämän pyhän menetelmän soveltamisen kautta, julistetaan sen jälkeen toisen enkelin ja keskiyön huudon yhdistetyissä profeettallisissa historioissa. Tämä oli totta ensimmäisen enkelin liikkeen historiassa, ja se on totta tänään, kolmannen enkelin liikkeen historiassa.

Danielin kirjan neljäs ja viides luku edustavat sitä historian linjaa, joka kattaa Babylonin nousun ja alun, jota Nebukadnessar edustaa neljännessä luvussa, sekä sitten Babylonin kukistumisen ja lopun, jota Belsassar edustaa viidennessä luvussa. Yhdessä ne muodostavat yhden profeettallisen linjan. Näiden kahden luvun tuottama profeettallinen linja on asetettava Danielin lukujen yhdestä kolmeen päälle, jotta myöhemmän sateen sanoma voidaan vahvistaa.

Nämä kaksi lukua esittävät Nebukadnessarin lankeemuksen ja jälleen kohoamisen sekä Belsassarin lankeemuksen ja tuhon, ja siten ne esittävät Babylonin lankeemuksen suvun alussa ja lopussa. Näiden kahden luvun muodostama profetian linja rakentuu sen varaan, että Babylon lankeaa, nousee ja sitten lankeaa jälleen. Jo yksin tämä tosiasia osoittaa, että nämä kaksi lukua edustavat toisen enkelin sanomaa. Nämä kaksi lukua kuvaavat Ilmestyskirjan kolmattatoista luvun maapetoon liittyvää historiaa, ja tässä historiassa toisen enkelin sanoma ja keskiyön huuto julistetaan kahdesti.

Sentähden, ennen kuin aloitamme Danielin neljännen ja viidennen luvun tarkastelun, määrittelemme pyhän metodologian, joka on myöhäissade, ja sitten tuota metodologiaa soveltamalla määrittelemme myöhäissateen sanoman.

Ensimmäisen ja toisen enkelin historian merkittävä tienviitta oli se menetelmä, jota William Millerin profeettallisen tulkinnan säännöt edustivat. Ihmiset käyttivät noita sääntöjä tunnistaakseen Keskiyön huudon sanoman, ja tuo sanoma oli tuon historian myöhäissateen sanoma. Kolmannen enkelin historian merkittävä tienviitta on se menetelmä, jota ”Profetialliset avaimet” edustavat. Näitä sääntöjä tulee käyttää yhdessä William Millerin sääntöjen kanssa, jotta voidaan tunnistaa Keskiyön huudon sanoma meidän nykyisessä historiassamme, ja se sanoma, joka nyt vahvistetaan näiden sääntöjen avulla, on viimeisten päivien myöhäissateen sanoma. Millerin säännöt edustavat

varhaissadetta maapetoon liittyvässä profeetallisessa historiassa, ja nämä säännöt yhdessä ”Profetiallisten avainten” kanssa edustavat myöhäissadetta maapetoon liittyvässä profeetallisessa historiassa.

Myöhäissade on se metodologia, jota käytetään sanoman tuottamiseksi. On niitä, jotka tulevat petetyiksi, koska he tavoittelevat myöhäissateen kokemusta etsimättä ensin sanomaa, joka tuottaa tuon kokemuksen. Kristikunnan helluntailaiset kirkot ovat selvä esimerkki tuosta petoksesta. Sama väärään johtava suunta on mahdollinen myös niille, jotka kyllä etsivät myöhäissateen sanomaa, mutta kieltäytyvät etsimästä sitä metodologiaa, joka yksilöi ja vahvistaa myöhäissateen sanoman. Ilman oikeaa metodologiaa oikeaa sanomaa ei voida tunnistaa. Ilman oikeaa sanomaa oikea kokemus on mahdottomuus.

Useimmat eivät tunnista tämän raamatullisen tosiasian merkitystä, sillä he eivät ole koskaan harkinneet mahdollisuutta, että Raamattua tulee tutkia yhdellä oikealla tavalla ja että on monia vääriä tapoja tutkia Raamattua. Väärä tapa tutkia Raamattua, se jota valitaan ylivoimaisesti useimmin, on luottaa muiden ihmisten mielipiteisiin siitä, mitä Raamattu opettaa. Tämä on ihmisille niin tavallinen ongelma, että jokainen kirkko järjestää järjestelmän vastatakseen laumansa tähän virheellisesti oletettuun tarpeeseen. Tuo väärä tarve synnyttää väärän työn: sellaisen johtajajärjestelmän perustamisen, jossa tietyt henkilöt määritellään raamatullisen ymmärryksen hengellisiksi asiantuntijoiksi, joiden tehtävänä on oikein ohjata kouluttamattoman lauman ymmärrystä. Raamattu kyllä esittää hyvin järjestäytyneen järjestelmän seurakunnan rakennetta varten, johon kuuluvat vanhimmat, profeetat ja opettajat, mutta Raamattu ei koskaan hyväksy sitä seurakuntaorganisaation turmelusta, joka synnyttää johtajajärjestelmän, jonka jäsenet on asetettu virkaan määrittämään, mikä on totuus ja mikä ei ole, ja sen jälkeen, kuka on harhaoppinen ja kuka ei.

Pyri osoittautumaan Jumalalle hyväksytyksi, työntekijäksi, jonka ei tarvitse hävetä ja joka oikein jakelee totuuden sanaa. 2. Timoteukselle 2:15.

Seurakunnan johtajan tulee kehottaa, nuhdella, opettaa ja varjella vääriltä opeilta sekä niiltä, jotka edistävät vääriä oppeja, mutta meidän jokaisen tulee ”tutkia osoittautuaksemme” ”Jumalalle otollisiksi” ”totuuden sanaa oikein jakelemalla”. Näin tehdessämme meidän täytyy tuntea se menetelmä, jonka Raamattu osoittaa oikeaksi tavaksi jakaa totuuden sana oikein. Jesajan kirja esittää nämä kysymykset myöhäissateen asiayhteydessä, ja siksi aloitamme siitä.

Sinä päivänä Herra kostaa kovalla, suurella ja väkevällä miekallansa Leviatanille, kiitävälle käärmeelle, niin, Leviatanille, koukeroiselle käärmeelle; ja hän surmaa lohikäärmeen, joka on meressä. Sinä päivänä laulakaa siitä: Punaviinitarha. Minä, Herra, varjelen sitä; minä kastelen sitä joka hetki; ettei kukaan sitä vahingoittaisi, minä varjelen sitä yöt ja päivät. Viha ei ole minussa: kuka asettaisi orjantappurat ja ohdakkeet minua vastaan taisteluun? Minä kävisin niiden lävitse, minä polttaisin ne kaikki yhdessä. Tai tarttukoon hän minun voimaani, että hän tekisi rauhan minun kanssani; niin hän tekee rauhan minun kanssani. Hän saattaa Jaakobista polveutuvat juurtumaan; Israel on kukkiva ja versova, ja se täyttää maanpiirin hedelmällä. Onko hän lyönyt sitä, niin kuin hän löi niitä, jotka sitä löivät? Tai onko sitä surmattu sen surman mukaan, jolla sen surmaajat surmattiin? Mitalla, kun se versoo esiin, sinä käyt sen

kanssa oikeutta; hän hillitsee ankaran tuulensa itätuulen päivänä. Tämän kautta siis sovitetaan Jaakobin vääryys; ja tämä on koko hedelmä hänen syntinsä poistamiseksi: kun hän tekee kaikki alttarin kivet kalkkikivien kaltaisiksi, murskatuiksi kappaleiksi, eivät astartet eivätkä patsaat enää pysy pystyssä. Mutta varustettu kaupunki jää autioksi, asuinpaikka hyljätään ja jätetään kuin erämaa: siellä vasikka käy laitumella, siellä se makaa ja kaluaa sen oksat. Kun sen oksat ovat kuivuneet, ne taitetaan pois; naiset tulevat ja sytyttävät ne tuleen; sillä tämä on kansa vailla ymmärrystä; sentähden hän, joka sen on tehnyt, ei armahda sitä, eikä hän, joka sen on muovannut, osoita sille suosiota. Ja on tapahtuva sinä päivänä, että Herra puistaa hedelmät virran uomasta Egyptin puroon asti, ja teidät kootaan yksitellen, te israelilaiset. Ja on tapahtuva sinä päivänä, että suureen pasuunaan puhalletaan, ja he tulevat, jotka olivat menehtymäisillään Assyrian maassa, ja karkotetut Egyptin maassa, ja kumartavat Herraa pyhällä vuorella Jerusalemissa. Jesaja 27:1–13.

Edellisissä kirjoituksissa olemme toistuvasti käsitelleet sitä ”lippua”, joka kohotetaan kutsumaan Jumalan muut lapset ulos Babylonista. Jesajan kahdennenkymmenennenseitsemännen luvun viimeinen jae käsittelee lipun työtä sanoessaan: ”suureen pasuunaan puhalletaan, ja he tulevat, jotka olivat joutumaisillaan hukkaan Assyrian maassa.” Assyria on Babylonin vertauskuva viimeisinä päivinä, ja ne, jotka jakeessa kuulevat varoitussanomien lähteä ulos Babylonista, tulevat ja palvovat niiden kanssa, joita kuvataan sadaksineljäkymmeneksineljäksituhanneksi ja jotka profeetallisesti sijaitsevat ”pyhällä vuorella Jerusalemissa”.

Jakeessa sanotaan: ”ja on tapahtuva sinä päivänä.” ”Sinä päivänä”, joka on se päivä, jolloin Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun toinen ääni kutsuu Jumalan muut lapset ulos Babylonista, on koko luvun tapahtumayhteys. Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun toinen ääni huutaa sunnuntailain aikana, jolloin Tyyron portto muistetaan.

Ja minä kuulin toisen äänen taivaasta sanovan: ”Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, ettette tulisi osallisiksi hänen synneistään etkä saisi osaksenne hänen vitsauksiaan. Sillä hänen syntinsä ulottuvat taivaaseen asti, ja Jumala on muistanut hänen vääryytensä.” Ilmestys 18:4, 5.

Jesajan luku kaksikymmentäseitsemän alkaa osoittamalla saman päivän, johon luku päättyy, sanoessaan: ”Sinä päivänä Herra kovalla, suurella ja väkevällä miekallansa rankaisee Leviatania, pakenevaa käärmettä, Leviatania, kiemurtelevaa käärmettä; ja hän surmaa lohikäärmeen, joka on meressä.”

Sunnuntailain aikana Jumalan toimeenpaneva, kostava tuomio alkaa kohdistua lohikäärmeen (Yhdistyneiden Kansakuntien), pedon (paaviuden) ja väärän profeetan (Yhdysvaltojen) valtakuntiin. Sunnuntailain aikana väärä profeetta kukistetaan Raamatun profetian kuudentena valtakuntana, ja kansallinen luopumus synnyttää kansallisen perikadon. Sunnuntailaki on se kohta, jossa Jumalan toimeenpanevat tuomiot alkavat langeta lohikäärmeen päälle, joka on Saatana (ja jonka maallinen valtakunta esitetään lohikäärmeenä), pedon ja väärän profeetan päälle. Se on asteittain etenevä rangaistus, joka alkaa sunnuntailaista. Jesajan kahdennenkymmenennenseitsemännen luvun alku ja loppu ovat sunnuntailaki, ja luku esittää erityisiä kysymyksiä, jotka liittyvät suoraan siihen historiaan, joka johtaa sunnuntailakiin ja seuraa sitä.

Tarkastelemme lukua kaksikymmentäseitsemän, sillä se luo profeettallisen asetelman luvuille kaksikymmentäkahdeksan ja kaksikymmentäyhdeksän. Noissa luvuissa löydämme myöhäissateen määritelmän metodologiana, mikä antaa meille mahdollisuuden ymmärtää, mitä merkitsee Danielin lukujen neljä ja viisi asettaminen Danielin lukujen yhdestä kolmeen päälle. Sen jälkeen kun Jesajan luku kaksikymmentäseitsemän osoittaa lohikäärmeen valtakunnan asteittaisen rankaisemisen alun, hän kirjoittaa, että tuona ajanjaksona Jumalan kansaa käsketään ”laulamaan hänelle”. Laulamaan kenelle?

Vastaus siihen, kenelle lauletaan, on laulun otsikossa, sillä heidän tulee laulaa ”punaviiniviinitarhasta, jota Herra varjelee”. Viinitarhan kertomus on kertomus Jumalan kansasta, ja Jesaja mainitsee sen ensimmäisen kerran viidennessä luvussa.

Nyt minä laulan rakkaimmalleni laulun rakkaastani ja hänen viinitarhastaan. Rakkaallani oli viinitarha hyvin hedelmällisellä kukkulalla. Ja hän aidasi sen, ja keräsi siitä kivet pois, ja istutti siihen jaloimman viinipuun, ja rakensi tornin sen keskelle, ja hakkautti siihen myös viinikuurnan; ja hän odotti sen tuottavan rypäleitä, mutta se tuotti villirypäleitä. Ja nyt, te Jerusalemin asukkaat ja Juudan miehet, tuomitkaa, minä pyydän, minun ja minun viinitarhani välillä. Mitä muuta olisi voitu tehdä minun viinitarhalleni, mitä en ole sille tehnyt? Miksi se sitten, kun minä odotin sen tuottavan rypäleitä, tuotti villirypäleitä? Ja nyt, kuulkaa: minä ilmoitan teille, mitä minä teen viinitarhalleni. Minä poistan sen aidan, ja se joutuu syötäväksi; minä murran sen muurin, ja se tallataan maahan. Ja minä teen sen autioksi: sitä ei leikata eikä kuokita, vaan siihen kasvaa orjantappuroita ja ohdakkeita; minä käsken myös pilviä, etteivät ne sada sadetta sen päälle. Sillä Herra Sebaotin viinitarha on Israelin heimo, ja Juudan miehet ovat hänen mieluinen istutuksensa; ja hän odotti oikeutta, mutta katso, sortoa; vanhurskautta, mutta katso, huutoa. Jesaja 5:1–5.

Sunnuntailakikriisin historiassa Jumalan kansan tulee laulaa viinitarhan laulu Jumalan kansalle, sillä laulussa sanotaan: ”Ja nyt, Jerusalemin asukkaat ja Juudan miehet, tuomitkaa, minä pyydän, minun ja minun viinitarhani välillä.” Viinitarhan laulu on laulu, joka osoittaa entisen liittokansan syrjään siirtämisen, samalla kun Jumala tekee liiton niiden kanssa, joiden Pietari sanoo ”ennen ette olleet kansa, mutta nyt olette Jumalan kansa”. Se osoittaa, ettei viinitarhan päälle ole satanut sadetta, ja siten se osoittaa Eliaa työn, hänen, joka tulee tuona ajanjaksona ja joka yksin voi tuona aikana saada aikaan sateen. Me tiedämme, että laulu koskee liittokansan syrjään siirtämistä, sillä Kristus lauloi viinitarhan laulun muinaiselle Israelille sinä aikana, jolloin muinainen Israel syrjäytettiin, samalla kun Jumala samanaikaisesti teki liiton hengellisen Israelin kanssa.

Kuulkaa toinen vertaus: Oli eräs perheenisä, joka istutti viinitarhan, aidasi sen ympäriinsä, kaivoi siihen viinikuurnan, rakensi tornin, vuokrasi sen viinitarhureille ja matkusti kaukaiseen maahan. Ja kun hedelmien aika lähestyi, hän lähetti palvelijansa viinitarhureiden luo saadakseen sen hedelmät. Mutta viinitarhurit ottivat hänen palvelijansa, pieksivät yhden, tappoivat toisen ja kivittivät kolmannen. Jälleen hän lähetti muita palvelijoita, useampia kuin ensimmäisellä kerralla, ja he tekivät näille samoin. Mutta viimeiseksi hän lähetti heidän luokseen poikansa sanoen: He kavahtavat minun poikaani. Mutta kun viinitarhurit näkivät pojan, he sanoivat keskenään: Tämä on perillinen; tulkaa, tappakaamme hänet ja ottakaamme haltuumme hänen perintönsä. Ja he ottivat hänet kiinni, heittivät hänet ulos viinitarhasta ja

tappoivat hänet. Kun siis viinitarhan herra tulee, mitä hän tekee noille viinitarhureille? He sanoivat hänelle: Nuo pahat hän kurjasti tuhoaa, ja vuokraa viinitarhansa toisille viinitarhureille, jotka antavat hänelle hedelmät ajallaan. Jeesus sanoi heille: Ettekö ole koskaan lukeneet kirjoituksista: Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi; Herralta tämä on tullut, ja se on ihmeellistä meidän silmissämme? Sentähden minä sanon teille: Jumalan valtakunta otetaan teiltä pois ja annetaan kansalle, joka tuottaa sen hedelmät. Ja joka kaatuu tähän kiveen, ruhjoutuu; mutta jonka päälle se kaatuu, sen se murskaa tomuksi. Ja kun ylipapit ja fariseukset kuulivat hänen vertauksensa, he ymmärsivät, että hän puhui heistä. Matteus 21:33–45.

Kun Jeesus lauloi Jumalan viinitarhan laulun muinaiselle Israelille, he tempautuivat niin täysin sanoman logiikkaan ja voimaan, että kun Jeesus kysyi saivartelevalta juutalaisilta, mitä viinitarhan Herra tekisi niille, jotka surmasivat Pojan, he eivät voineet olla antamatta oikeaa vastausta sanoessaan: ”Hän perikatoon tuhoaa nuo pahat miehet ja vuokraa viinitarhansa toisille viinitarhureille, jotka antavat hänelle sen hedelmät niiden aikoina.”

Jeesus lisäsi sitten välittömästi lauluun toisen jakeen, kun hän lauloi hylätystä kivistä, ja kokosi heidän vastauksensa yhteen päätössäkeistöllä, kun hän sanoi: ”Sentähden minä sanon teille: Jumalan valtakunta otetaan teiltä pois ja annetaan kansalle, joka tuottaa sen hedelmät. Ja joka tähän kiveen kaatuu, se ruhjoutuu; mutta jonka päälle se kaatuu, sen se murskaa tomuksi.” Ilmaus ”murskaa tomuksi” kaikuu Jesajan kirjan kahdennessakymmenennessäseitsemännessä luvussa, jossa puhutaan ”siitä, että kaikki alttarin kivet ovat kuin murskaksi hakatut kalkkikivet; asera-patsaat ja kuvat eivät enää pysy pystyssä.” Molemmat viittaavat Josian suorittamaan herätyksen työhön; Josia oli niiden vertauskuva, jotka viimeisinä päivinä löytävät uudelleen ”seitsemän aikaa”, tuon loukkauskiven, joka murskaa ne, jotka kieltäytyvät pitämästä sitä kalliina.

Sunnuntailain päivänä, niin kuin se esitetään Jesajan kirjan luvussa kaksikymmentäseitsemän, niiden, jotka ”ennen eivät olleet kansa”, tulee laulaa Herran punaviinitarhan laulua. Nämä kirjoitukset ovat usein osoittaneet, ettei ole kolmatta sanomaa ilman ensimmäistä ja toista sanomaa. Sunnuntailaki on kolmas sanoma, ja sunnuntailain päivä sisältää ensimmäisen ja toisen sanoman historian. Jesajan luvussa kaksikymmentäseitsemän sunnuntailaki osoittaa Danielin kirjan ensimmäisessä luvussa kuvatun ajanjakson ja sitten jälleen Danielin kirjan lukujen yksi–kolme esittämän historian. Profeetallisesti luvun kaksikymmentäseitsemän sunnuntailain päivä osoittaa 11. syyskuuta 2001 alkavaa historiaa, jolloin ensimmäinen sanoma sai voiman aina pian tulevaan sunnuntailakiin saakka.

Jatkamme seuraavassa artikkelissa sen laulun tarkastelua, jota lunastettujen on julistettava aikana, joka johtaa siihen hetkeen, jolloin Rooman portto alkaa laulaa omaa lauluansa.

Ja minä näin, ja katso: Karitsa seisoj Siionin vuorella, ja hänen kanssaan sata neljäkymmentäneljä tuhatta, joiden otsiin oli kirjoitettu hänen Isänsä nimi. Ja minä kuulin äänen taivaasta, ikään kuin paljojen vetten pauhun ja ikään kuin suuren ukkosen jylinän; ja se ääni, jonka kuulin, oli kuin kanteleensoittajien, jotka soittivat kanteleita. Ja he lauloivat ikään kuin uutta laulua valtaistuimen edessä ja neljän olennon edessä ja vanhinten edessä; eikä kukaan voinut oppia sitä laulua paitsi ne sata neljäkymmentäneljä tuhatta, jotka oli ostettu

maasta. Nämä ovat ne, jotka eivät ole saastuttaneet itseään naisten kanssa, sillä he ovat neitsyitä. Nämä ovat ne, jotka seuraavat Karitsaa, mihin ikinä hän menee. Nämä on ostettu ihmisistä esikoishedelmäksi Jumalalle ja Karitsalle. Eikä heidän suustaan ole löydetty vilppiä, sillä he ovat tahrattomat Jumalan valtaistuimen edessä. Ilmestys 14:1–5.